

FĂCLIA BISERICII

Buletin de informare misionar-pastorală și culturală al comunei Bârsănești, județul Bacău
Apare cu binecuvântarea P. S. Eftimie, Episcopul Romanului

PRO MEMORIA DE VIRIS ILLUSTRIBUS

Patriarhul Iustin Moiescu, ierarh insubstituibil al BOR

Sunt oameni care nu fac nici un efort pentru a fi iluștri sau pentru a se remarca în lumea în care trăiesc. La unii doar înfățișarea lor exterioară trădează o parte din virtuțile care le împodobesc personalitatea.

Patriarhul Iustin Moiescu a fost unul dintre aceștia. Statura lui impozantă, privirea lui pătrunzătoare, gesturile lui calculate și niciodată de prisos, vorba lui fermă și nuanțată îi devualau buchetul enorm de însușiri sufletești și intelectuale cu care Dumnezeu l-a înzestrat. Sfântul Apostol Pavel scria corintenilor despre darurile duhovnicești care trebuie să le cultive cei aleși pentru a fi luminători ai lumii, zicând: „Darurile sunt felurite, dar același Domn... Și lucrările sunt felurite, dar este același Dumnezeu Care lucrează toate în toți... Că unuia i se dă prin Duhul Sfânt cuvânt de înțelepciune, iar

altuia, după același Duh, cuvântul cunoștinței... unuia deosebirea duhurilor, iar altuia feluri de limbi și altuia tălmăcirea limbilor. Și toate acestea le lucrează unul și același Duh, împărțind fiecăruia deosebi, după cum voiește.” Apoi apostolul se întreabă. „Oare toți sunt apostoli? Oare toți sunt prooroci? Oare toți învățători?... Oare toți vorbesc în limbi? Oare toți pot să tălmăcească?” (I Corinteni 12, 4-31). Aș îndrăzni să răspund întrebărilor apostolului afirmând și confirmând că aceste daruri Dumnezeu a voit să le sădească pe toate la un loc în persoana Patriarhului Iustin. Într-adevăr, se întrezărea în chipul marelui ierarh și duhul apostoliei, și

(continuare în p. 2)

† **Ioachim Băcăuanul**
Arhiepiscop vicar
al Episcopiei Romanului

CU OCHII SPRE EUROPA

EDITORIAL

Acest număr al publicației comunei Bârsănești, «Făclia Bisericii», intră în casele noastre frământate de întrebarea zilei: ce ne oferă nouă intrarea în Uniunea Europeană? Televiziunea și mai toate canalele media au făcut mai mult întuneric decât lumină în sufletul românului și-așa bulversat de sărăcie și ignoranță spirituală cel mai adesea. Zic cel mai adesea pentru că s-a constatat că din zece persoane, doar una-două vin la biserică, ceea ce confirmă indiferența față de suflet și mântuire la marea majoritate a creștinilor de azi înrobiți mai degrabă societății de consum, decât, așa cum spune Sfântul Pavel, dorind să devină robi ai lui Hristos.

Mi se pare că putem să ne folosim de o experiență biblică pentru această tulburare din tabăra noastră, a românilor care trebuie să intrăm în Europa știți nu știm dacă nu cumva vom dispărea sau ne vor înghiți europenii cu toată istoria noastră.

În faimoasa istorisire a iscodirii Canaanului de către cele douăsprezece iscoade trimise de Moise (vezi Numeri cap. 13 și 14), ni se descoperă o iconă superbă a ceea ce trăim noi astăzi în prag de trecere a Iordanului într-un teritoriu mult-râvnit numit Europa.

Scurt-vorbind, istoria aceasta este arhicunoscută. Doisprezece tineri, oameni cu gusturi sănătoase și cu orientare spre viitor, din fiecare seminție câte unul, au plecat într-un pelerinaj de patruzeci de zile ca să aducă familiei proprii informațiile despre Canaan pe înțelesul ei. Când s-a plinit vremea, iscoadele au revenit la corturile lui Israel cu veștile despre bunătățile Țării făgăduite. Despre ceea ce au gustat pe-acolo toți au glăsuț la fel. Cum au interpretat

(continuare în p. 7)

Preot Petru RONCEA

Patriarhul Iustin Moiescu, ierarh insubstituibil...

(urmare din p. 1)

al înțelepciunii, și al cunoașterii, și al deosebirii duhurilor timpului său, al vorbirii și tălmăcirii limbilor. El a fost trimis de Dumnezeu într-o perioadă anume când Biserica noastră era oprimată și silită să se replieze doar în careul locașurilor de închinare pentru a desfășura o brumă din misiunea ei eternă. Din momentul alegerii sale ca ierarh al Bisericii Ortodoxe Române, Iustin Moiescu a început să-și etaleze programele sale de salvagardare a Ortodoxiei românești potrivit darurilor pe care i le-a dat Dumnezeu.

Nu sunt eu în măsură, sau, nu mi se cade, a face sinaxarul acestui ierarh amintind toate laturile activităților lui bisericești, culturale, administrative, gospodărești, patriotice, ecumenice, universitare, chiar politice etc., pentru că nu mă consider nici ucenic, nici apropiat al acestuia, ci doar un împătimit admirator al lui. Pentru mine, Iustin Moiescu a fost un „*munte*”, un „*om instituție*”, întruchiparea „*ierarhului total*”, o „*paradigmă*”.

Deși a fost ierarh în toate provinciile românești, cele mai multe și diversificate activități le-a desfășurat în Moldova. Nu era moldovean. Dar cine îl mai desparte astăzi, ca și atunci, de sufletul Moldovei pe care a iubit-o și cu care s-a identificat până în cea din urmă fibră a ființei sale!

După cum se știe, Iustin Moiescu a fost Mitropolit al Moldovei între anii 1957-1977, iar Patriarh al României până la 31 iulie 1986. Așadar, anul acesta se împlinesc 20 de ani de la trecerea lui la cele veșnice. Cu acest prilej Înalț Prea Sfințitul Dr. Daniel Ciobotea, actualul întâi stăpător al Mitropoliei Moldovei și Bucovinei, ca fost ucenic al marelui ierarh, dorește să-l omagieze într-un mod cu totul aparte. Pe lângă alte manifestări cultural-religioase de evocare a personalității fostului mitropolit și patriarh, a inițiat întocmirea unui volum omagial. Am fost onorat și plăcut surprins în același timp de faptul că Înalț Prea Sfinția Sa m-a invitat să scriu câteva rânduri despre marele cărturar, teolog, ierarh și om de suflet, Iustin Moiescu. Cred că a simțit Înalț Prea Sfințitul că am un cult aparte pentru acest ierarh. Mărturisesc că la vestea acestei propuneri un fior electricizant mi-a trecut prin întreaga ființă. Era același fior pe care l-am simțit acum 35 de ani, când am văzut pentru prima dată acest „OM”. Era în anul 1971. Intrasem la seminarul de la Mănăstirea Neamț, unde începeam să disting câte ceva din rânduile școlii și ale vieții consacrate. Îmi amintesc cum conducerea seminarului de atunci a pregătit sărbătoarea hramului școlilor teologice, Sfinții Trei Ierarhi, la care se anunțase prezența Mitropolitului Iustin și a Episcopului Partenie al Romanului. Făceam parte din corul seminarului. Îmi revine permanent în memorie maniera cum am cântat imnul mitropolitan personalizat: „*Pe Stăpânul și Mitropolitul nostru Iustin, Doamne îl păzește...*”. Din piepturile noastre, ale seminaristilor, parcă sunetele muzicale ieșeau mai altfel, mai viguroase, mai puternice, mai nuanțate atunci când privirile noastre se opreau în aliura impunătoare a ilustrului Ierarh. La sfârșitul manifestărilor, Mitropolitul Iustin a ținut un cuvânt impresionant despre teologia Sfinților Trei Ierarhi. Mi-am dat seama de capacitatea lui incomensurabilă. Era *teologul* indubitabil și *patrologul* insubstituibil al teologiei românești.

Legătura sa ființială cu operele Sfinților Părinți s-a văzut în momentul când avea să demareze imensa lucrare de traducere și tipărire, în plin comunism, a colecției patristice pusă sub genericul: „*Părinți și scriitori bisericești*”.

Între anii 1971-1975, Mitropolitul Iustin avea să treacă mult mai des pe la Seminarul Teologic de la Mănăstirea Neamț. Reușise să convingă pe mai „*marii vremii*” să aprobe ample lucrări de construcții la seminar. Este vorba de aripa de est care închide careul vechiului seminar Veniamin Costachi. Venea adesea pe șantier, unde vorbea cu proiectanții și constructorii ca un adevărat *arhitect*. Mai târziu, l-am văzut în aceeași ipostază, în compania reputaților arhitecți medievali Ștefan Balș și Gil Antonescu, la Mănăstirea Bistrița unde eram închinoviat. În timpul lui, cum se știe, în toată Moldova se declanșase o adevărată ofensivă ctitoricească. Mai toate bisericile și mănăstirile „*moment istoric*” s-au restaurat în vremea arhipăstoririi sale pe scaunul Moldovei.

Nu pot uita, de asemenea, hramurile Mănăstirii Neamț la care era prezent de fiecare dată, cel puțin în perioada anilor 1970-1975, când urmam cursurile seminarului. În cadrul acestora am avut prilejul să descopăr la Mitropolitul Iustin chipul său impozant de *slujitor*, iar predicile sale scoteau în lumină calitatea de mare *omilet* și *exeget* al Sfințelor Scripturi.

În ziua de 19 ianuarie 1973, la înmormântarea episcopului său vicar, Irineu Crăciunaș Suceveanu, marele Iustin a lăsat să se înțeleagă că era o persoană de mare *sensibilitate*. Până atunci credeam că omul acesta nu este decât un colos de sobrietate, fermitate, seriozitate etc. La acea înmormântare l-am văzut pe Mitropolitul Iustin plângând pentru vicarul său. Toată lumea care asista la acel sobru eveniment, și-a putut da seama de starea sufletească a Mitropolitului Iustin Moiescu. Pe mine, cel puțin, m-a impresionat într-un mod cu totul aparte, ceea ce mi-a consolidat ideea că era și un om de o *bunătate* deosebită. Am întâlnit, ulterior, foarte mulți apropiați ai săi: călugări, intelectuali, ierarhi etc., care mi-au confirmat și această virtute ascunsă a marelui Iustin. Se pare că nu rămânea dator nimănui. Nimeni nu rămânea neomenit de el: nici șoferul, nici maicile sau slujitorii din preajmă-i. Toți se bucurau de generozitatea și bunătatea acestui ierarh paradigmatic. Am încercat, până la plecarea lui din această viață, să-i surprind cât mai multe din calitățile care dominau ființa acestui ierarh. Nu știu dacă pot spune câte a avut, însă, cu siguranță, Dumnezeu le știe pe toate și cred că i le va socoti ca dreptate în perspectiva mântuirii.

În noaptea de 31 iulie 1986 (eram arhidiacon al Catedralei mitropolitane din Iași și secretar al Prea Fericitului Părinte Patriarh Teoctist, pe atunci, Mitropolit al Moldovei și Sucevei) am aflat și eu de trecerea la cele veșnice a vrednicului ierarh. Mi se pare că aceasta s-a petrecut către orele 22:00. Fiorul despărțirii de cineva care a fost iubit și prețuit pentru calitățile sale excepționale mi-a străfulgerat întreaga ființă. După o scurtă rugăciune, m-am așezat la masă și am început să scriu un fel de poem. Era sinteza a ceea ce simțeam eu pentru Patriarhul Iustin Moiescu. Îmi amintesc că în dimineața următoare tristului

...al BOR

eveniment am citit acest „poem” părinților de la Catedrala mitropolitană din Iași, semnalându-le să nu urmărească valoarea lui poetică, ci admirația mea pentru marele ierarh.

Redau, acum după 20 de ani, ceea ce am simțit atunci, în noaptea aceea inubliabilă, când am pierdut pe unul dintre marii ierarhi ai Bisericii Ortodoxe Române din toată istoria ei bimilenară.

LA MOARTEA PATRIARHULUI IUSTIN

Se stinge o lumină în pacea unei nopți
 Și merge să s'aprindă sub veacul altei bolți.
 Tăcerea se revarsă pe drumurile toate
 Și se răsfrânge jalea în locuri depărtate.
 Din turnuri s'aud lungi zgomote de-aramă,
 Pământul se-negrește cu oarecare teamă.
 Sosesc pe unde triste fioruri din morminte.
 Își pleacă fruntea brazii smeriți și iau aminte:
 Ce mare-i taina morții, ce grea e tânguirea,
 Ce scurtă e viața, ce mare-i nemurirea,
 Ce greu pășești în noaptea ce-ntunecă privirea,
 Ce aspră este jalea, ce groaznică-i durerea.
 Pământul se desface ca să primească-un *munte*,
 Și nimeni prăbușirea nu poate s-o înfrunte.
 Neputincioși rămânem cu fața spre pământ
 Si triști acum petrecem un „*munte*” la mormânt.
 Plâng florile din glastră și cele din grădină
 Și florile din plaiuri mlădițele-și înclină,
 Să cadă în țărână o lacrimă curată,
 Că cel ce le iubise, s-a dus la Domnul, iată.
 O turmă credincioasă își plânge azi păstorul
 Ce l-a chemat la sine, Iisus Mântuitorul,
 Ca să îi dea cununa cea sfântă și cerească,
 Că și-a iubit poporul în viața pământească.
 Păstorul României, de astăzi nu mai este.
 Cu greu primim în suflet această tristă veste,
 Ce zguduie puternic Biserica străbună,
 Ce-și are rădăcina în patria română.
 Patriarhala țară de dor și de credință
 Își plânge patriarhul ce trece în altă viață.
 Lăsând în urmă turma în lunga ei durere,
 Rănită și flămândă și fără mângâiere.
 Ce-a împlinit Păstorul ? Faptele lui o spun,
 Căci după roadă pomul se vede rău sau bun.
 În toată țara noastră pe unde-a păstorit
 Se vede osteneala în tot ce a zidit.
 Ardealul și Moldova și-apoi Patriarhia
 I-a-ncoronat fruntea, lucrarea și-arhieria.
 N-a fost năimit păstorul, că oile sunt toate
 În staulul dreptății, de Dânsul adunate.
 El le-a păzit cu cinste și sfântă rugăciune
 Și le-a hrănit pe toate cu dreaptă-nțelepciune.
 O, Doamne, azi primește în cerul Tău ce sfânt
 Păstorul ce-și încheie viața pe pământ!

Taina întrupării Fiului lui Dumnezeu

Întruparea Fiului lui Dumnezeu este o mare taină pe care mintea omenească nu o poate pătrunde, nu o poate înțelege. În acest sens, Sfântul Apostol Pavel zice: „Cu adevărat, mare este taina dreptei credințe: Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri”.

Marea taină a întrupării constă în faptul că Cel fără de început ia început din nașterea din trup omenească; cel nevăzut, în chip văzut se arată în lume; cel necuprins de ceruri, în peșteră se cuprinde și-n scutece se lasă înfășat; cel ce șede pe heruvimi, primește a se naște în staulul vitelor; cel născut din tată fără de mamă mai înainte de veci, se naște din Fecioară fără de bărbat.

Iisus Hristos S-a întrupat luând chip de rob dezbrăcându-Se de slava Sa dumnezeiască, smerindu-Se pe Sine, făcându-Se ascultător până la moarte. Pe lângă faptul că Se întrupează ca om, Își alege și o naștere smerită, în staulul vitelor sărăcăcios și

rece. Ieslea în care S-a născut Mântuitorul este cel dintâi amvon, locul de unde ne-a arătat calea spre mântuire, virtuțile de care trebuie să dăm dovadă în viață cum ar fi smerenia, dragostea, nădejdea, umilința, modestia.

Dacă urmărim cu atenție locul Nașterii lui Iisus, Bethleemul, și locul răstignirii și jertfirii Sale, Golgota, observăm că între ele există o mare asemănare.

Mântuitorul Se naște între vite și moare între tâlhari; gol Se naște în iesle și gol moare pe cruce; în miez de noapte Se naște luminat de stea și de îngeri, în miezul zilei Își dă duhul însă întunericul cuprinde pământul și cutremurul îl zguduie.

Întreg Ierusalimul a fost zguduit atât la Nașterea Sa descoperită prin magi și stea cât și la Învierea Sa din morți descoperită de ostașii ce-L străjuiau.

Îngerii mereu îi sunt aproape: ei vestesc păstorilor Nașterea lui Iisus și tot îngerii anunță mironosițelor minunea Învierii Domnului din morți.

Să prăznuim cu bucurie și evlavie întruparea Domnului Iisus, dând slavă lui Dumnezeu pentru toate și închinându-ne cu smerenie magilor veniți de departe.

Preot Gheorghe PÂNZARU

Maica Domnului, ajutătoarea

*În mormânt Viață / Ai fost pus, Hristoase,
Și-a vieții Maică-acum intră în mormânt / Și se mută la viața cea de sus.*

„În vremea în care a voit Domnul nostru Iisus Hristos să mute din lumea aceasta pe Maica Sa cea cu totul Preacurată, la viața cea cerească și prea fericită, ca să împărătească cu Dânsul veșnic, după cum i se cuvenea, a poruncit ca să se adune Apostolii — din toată lumea de pe unde se aflau risipiți, propovăduind cuvintele cele de mântuire, în satul Ghetsimani, unde era prea Sfânta, ca să o înmormânteze. Atunci dar, cu dumnezeiască voie și chemare, i-au răpit norii, și s-au aflat toți într-un minut de ceas înaintea pururea Fecioarei, care, văzându-i pe dâșii, s-a bucurat foarte. Și a spus lor, cum că s-a apropiat vremea ca să se ducă să se veselească împreună cu Fiul ei și Stăpânul. Și după ce a grăit câte a avut de grăit, sfătuindu-i și învățându-i și i-a mângâiat, după cum se vede la povestirea cea pentru adormirea ei, așezându-se cu trupul ei cel cu totul prea slăvit, și cu totul prea cinstit pe patul de moarte, i-a binecuvântat pe dâșii, și și-a dat prea sfântul ei suflet în mâinile cele preacurate ale veșnicului Dumnezeu. Atunci, după porunca ei, Apostolii au luat prea sfântul acela pat și mergînd cu bună rânduială și evlavie, cântau într-un glas cântarea cea de ieșire. De asemenea și sfinții îngeri împreună o petreceau pe Doamna lor și împărăteasa, și cântau nevăzut, și o lăudau minunat cu glasuri prea dulci, care însă se auzeau în văzduh.

Iar iudeii cei zavistnici și necredincioși, arătând ca întotdeauna urâciunea pe care au avut-o către Domnul și răutatea lor, s-au pornit asupra patului pe care se purta trupul cel începător de viață al Născătoarei de Dumnezeu, gândind în mintea lor să-l arunce la pământ și să necinstească lăcașul cel cu totul cinstit și dumnezeiesc.

Dar îndată i-a ajuns dumnezeiasca osândă pe îndrăzneții aceia, căci, când s-au apropiat, s-au orbit toți. Iar unul dintre dâșii, mai obraznic, a îndrăznit cu nerușinare, nepriceputul, de a apucat sfințitul acela pat, vrând să-l arunce jos de pe umerii Apostolilor. Însă sfinții îngeri n-au suferit ca să se facă o ocară ca aceasta la cortul cel împărătesc, ci au pedepsit cu dreptate nerușinarea și obrăznicia lui, tăindu-i nevăzut mâinile lui, care au rămas spânzurate la pat, întru privirea prea înfricoșată a tuturor celor de față. Iar cel ce a pățimit aceasta, plângea, tânguindu-se cu amar.

Deci Petru, ca un următor al Învățătorului său, s-a milostivit și s-a întristat pentru lacrimile acestuia, și apropiindu-se i-a zis lui: Crede din toată inima ta cum că aceasta este cu adevărat Maica Fiului lui Dumnezeu. Carele S-a născut fără de sămânță dintru dânsa, și atunci vei cunoaște puterea ei, ca să-ți iei iarăși mâinile tale. Iar el cu lacrimi a strigat, zicând: Cred, Doamna mea, și mărturisesc căci cu adevărat și fără de stricăciune ai născut pe Stăpânul și Mântuitorul meu Iisus Hristos, Fiul adevăratului Dumnezeu și Părintelui. Atunci sfințitul Petru l-a apropiat la mâinile cele tăiate, și punându-le pe dânsule la locurile lor (o înfricoșată minune!) s-au lipit mai presus de fire, după cum și mai înainte cu minune au fost tăiate, și toți au slăvit pe Dumnezeu și pe Preacurata Stăpână.

Iar ceilalți care au orbit, auzind de minunea aceasta mare, deși erau aspri și vârtoși la inimă, însă ca să-și ia vederile au mărturisit cu lacrimi păcatul lor. Și au crezut în Domnul. După care Petru a zis lor: apropiați-vă și voi cu ochii voștri de haina ei, și ca o Maică a milei se va milostivi ca să vă vindece.

Deci după ce au făcut așa, și ei, de asemenea, au văzut. Și cine va putea povesti slava pe care au dat-o lui Dumnezeu și mulțumirea către Fecioara? Toți o lăudau până ce au ajuns în Ghetsimani și, îngropând trupul cel preacurat, au rămas acolo trei zile auzind laudele îngerilor, până ce s-a luat trupul Său și s-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Fiului ei și Mântuitorului nostru.

Și să nu i se pară cuiva de mirare, cum că trupul acela primitor de Dumnezeu a murit și a fost pus în mormânt, căci dacă Fiul ei a primit a se îngropa, Prea Sfânta lui Maică cum să nu pătimească asemenea? Cu cuviință era dar să intre și ea în mormânt, și acolo să se ducă în rai, pentru ca să credem și noi, cum că din pământ avem să ne sculam când va voi Domnul.

Dar pe când noi intrăm în mormânt spre dezlegarea trupului și spre stricăciune, pentru ca să se dezrădăcineze păcatul din el, trupul cel preacurat și Sfânt al Fecioarei, ca unul ce a fost din zămislire sfințit de Duhul Sfânt, nimic n-a pățit în mormânt, ci îndată s-a ridicat de Fiul ei la ceruri și împărătește

împreună cu Dânsul veșnic, în slava aceea negrăită și netâlcuita veselie de care o! de ne-am învrednici și noi nevrednicii, pentru sfintele ei rugăciuni.“

Dintre îndemnrile pe care le primim la sfintele slujbe în legătură cu Maica Domnului, cele mai obișnuite sunt să o pomenim pe Maica Domnului și să o mărim pe Maica Domnului. Suntem îndemnați să o pomenim pe Maica Domnului când ni se spune „Pe preasfânta, curata, preabinecuvântata, mărita, Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria cu toți sfinții să o pomenim”, iar noi răspundem cu o rugăciune: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi”.

Îndemnul să o mărim pe Maica Domnului îl primim când ni se spune: „Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica luminii, întru cântări cinstindu-o, să o mărim”. De cele mai multe ori, la acest îndemn răspundem cu o alcătuire din veacul al VIII-lea, o alcătuire scrisă de Cosma Melodul și care s-a răspândit în Sfânta noastră Biserică: „Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii și mai mărită fără de asemănare decât serafimii, care fără stricăciune, pe Dumnezeu Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim”.

Vorbim cu Maica Domnului și-i spunem: „Da, Maică, te mărim! Te mărim pentru că «ești mai cinstită decât heruvimii», adică mai cinstită decât cei care sunt în apropierea lui Dumnezeu, ființele cerești care se numesc heruvimi și care aduc mărirea lui Dumnezeu. Mai sunt și alte ființe preamăritoare de Dumnezeu, din imediata apropiere a lui Dumnezeu, serafimii. Și zicem către Maica Domnului: „Ești mai mărită, fără de asemănare, decât serafimii”. Ești mai presus de heruvimi, ești mai presus de serafimi, pentru că „fără stricăciune pe Dumnezeu Cuvântul ai născut” și de aceea, pe tine, „Născătoare de Dumnezeu, te mărim”.

Am primit îndemnul să o mărim pe Maica Domnului. Nu ni l-a dat cineva anume, ci ni l-am dat noi, când am zis: „Mărește, suflete al meu, pe ceea ce s-a născut din cea steapă, pe Fecioara Maria”. Oare, împlinim noi cum trebuie acest îndemn? O pomenim pe Maica Domnului cu cuvenită pomenire? O mărim pe Maica Domnului cu cuvenită mărire, ca și când ni s-ar părea că nu spunem destul, că nu simțim destul întru pomenirea și mărirea pe care le aducem Maicii Domnului?

După ce spunem cuvintele acestea de îndemn, zicem: „Străin lucru este maicilor fecioria, străină este și fecioarelor nașterea de fii”. Deci două lucruri care nu se potrivește unul cu altul. Nu se potrivește starea de mamă cu starea de fecioară. Cineva nu poate să fie și fecioară și mamă. Și totuși, cineva a fost și fecioară și mamă. Cine? Maica Domnului! Și zicem: „Străin lucru este maicilor fecioria, străin și fecioarelor nașterea de fii, dar întru tine, de Dumnezeu Născătoare, amândouă s-au rânduit”. Maica Domnului a născut fiind fecioară, a rămas fecioară și este pururea fecioară. Este un lucru uimitor pentru noi, un lucru la care poate că noi nu ne-am fi gândit, dar despre care ne învață Biserica noastră: că Maica Domnului este Maică pururea fecioară. Și zicem mai departe, vorbind cu Maica Domnului: „pentru aceasta (pentru că prin puterea lui Dumnezeu s-au rânduit aceste două lucruri întru tine, fecioria și nașterea) toate semințiile pământului, pe tine te mărim”.

Să avem mai multă încredere în Dumnezeu, mai multă încredere în Maica Domnului, mai multă încredere în bunătatea lui Dumnezeu și în bunătatea Maicii Domnului. „Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii, întru cântări cinstind-o să o mărim”. Să o mărim cum a mărit-o Dumnezeu când a ales-o. Să o mărim cum a mărit-o Fiul său când S-a sălășluit în pântecul ei cel pururea fecioresc. Să o mărim cum a mărit-o îngerul binevestitor care i-a zis: „Binecuvântată ești tu între femei” (Luca 1, 28). Să o mărim cum a mărit-o Elisabeta, plină de Duhul Sfânt, care a zis: „Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău” (Luca 1, 42). Să o mărim cum a mărit-o femeia care a ridicat glas din popor și a zis către Domnul Hristos: „Fericit este pântecul care Te-a purtat și fericit sunt sânii pe care i-ai supt” (Luca 11, 27). Să o mărim cum au mărit-o îngerii și toți sfinții, cum a mărit-o Biserica în toată vremea și să nu ne lăsăm încurcați în gândurile noastre și în simțirile noastre de oameni care nu sunt cinstitori ai Maicii Domnului. Să-i lăsăm în pace, să ne rugăm pentru ei, să-i ocolim când ne spun că nu facem bine când o cinstim pe Maica Domnului.

Dar dacă cineva, fiind bolnav de multă vreme, ar auzi că se află vreun doctor iscusit cu lucrul și foarte învățat cu meșteșugul spre a putea vindeca

toată boala - se veseleşte și se bucură nădăjduind a dobândi grabnic sănătatea cea dorită, asemenea și cei cu boli sufletești sau trupești bucurați-vă și vă veseliți și duhovnicește prăznuți sau mai bine zicând: Să ne veselim toți și cu cântări de bucurie prăznuind, că am dobândit acest fel de doctor minunat care fără plată vindecă toată boala. Și cine este doctorul acesta atât de milostiv și iscusit? Ajutătoarea cea de obște a noastră a tuturor creștinilor, solitoarea cea fierbinte și Mijlocitoarea către Dumnezeu; Lumina celor dintru întuneric; Limanul celor înviforați și Izbăvitoarea celor robiți; Mângâierea noastră a celor ce plângem și Îndreptarea celor slăbănogiți; Nădejdea celor deznădăjduiți, Izbăvitoarea cea desăvârșită a celor greșiți. Adică Împărăteasa îngerilor cea mai cinstită și mai sfântă decât toată zidirea, Pururea Fecioară, Născătoarea de Dumnezeu, Maria.

Sufletul meu se înfricoșează și se cutremură când se gândește la slava Maicii lui Dumnezeu.

Mintea mea este slabă și inima mea e săracă și neputincioasă, dar sufletul meu se bucură și e atras să scrie despre ea măcar un cuvânt.

Sufletul meu se înspăimântă de o asemenea îndrăzneală, dar iubirea mă împinge să nu ascund recunoștința mea față de milostivirea ei.

Maica Domnului nu și-a așternut în scris gândurile, nici iubirea ei pentru Dumnezeu și Fiul ei, nici durerile sufletului ei în vremea răstignirii, pentru că nu le-am fi putut nicicum înțelege, căci iubirea Ei pentru Dumnezeu e mai puternică și mai arzătoare decât iubirea serafimilor și a heruvimilor, și toate puterile cerești ale îngerilor și arhanghelilor sunt mute de uimire în fața ei.

Chiar dacă viața Maicii Domnului e ca învăluită într-o tăcere sfântă, Domnul i-a dat Bisericii noastre Ortodoxe să cunoască că iubirea ei îmbrățișează întreaga lume și că, în Duhul Sfânt, ea vede toate noroadele de pe pământ și, asemenea Fiului ei, îi este milă de toți și miluiește pe toți.

Lucru minunat și neînțeles. Ea viază în ceruri și vede neîncetat slava lui Dumnezeu, dar nu ne uită nici pe noi, sărmanii, și acoperă cu milostivirea ei tot pământul și toate noroadele.

Și pe această Preacurată Maică a Sa, Domnul ne-a dat-o nouă. Ea este bucuria și nădejdea noastră. Ea este Maica noastră după duh și, ca om, e aproape de noi după fire și tot sufletul creștinesc e atras spre ea cu iubire.

Era odată un călugăr în Galia, în Franța de astăzi. Era pe timpul când Biserica din Apus nu era catolică, ci era o singură Biserica Ortodoxă în toată lumea, căci până în anul 1054 nu existau catolici sau protestanți, ci erau toți ortodocși. Acel călugăr avea deosebită dragoste și mare evlavie către Maica Domnului și în fiecare zi îi făcea canoanele, acatistele și paraclisele. Și făcea metanii totdeauna cu multe lacrimi la icoana Maicii Domnului, ca s-o aibă ajutorătoare pe pământ și în vremea morții și în ziua judecării.

Dar, auzind el că este atâta frumusețe în ceruri, zicea: "Dacă un înger este atât de frumos, dar Maica Domnului, care-i împărăteasa Heruvimilor? Oare nu pot eu în viața asta să o văd pe Maica Domnului? Măcar cât este cu puțință omului!" Și a început a se ruga: "Maica Domnului, dacă vrei și dacă crezi că îmi este de folos, aș vrea să te văd o dată în veacul de aici, ca mai mare evlavie să simt pentru tine și mai mare credință. Eu văd sfintele tale icoane, dar aș vrea să văd cum ești tu în ceruri. Nu sunt vrednic, că sunt om păcătos, dar măcar cât este cu puțință omului". Că de s-ar arăta slava ei cuiva, ar muri omul de atâta frumusețe.

După mulți ani iarăși aude un glas: "Părinte, ia seama! Maica Domnului o să îți se arate pentru evlavia ta, dar tu ai să orbești! Vrei să rămâi fără vedere?" Dar el zice: "Vreau! Să rămân orb câte zile mai am, numai să o văd o dată".

Și odată, pe când era el la rugăciune, i s-a arătat Maica Domnului. A venit întâi o mireasmă a Duhului Sfânt și când a început să apară lumina, cum răsare soarele, de mii de ori mai puternică, el ce s-a gândit? "Ca să nu orbesc de tot, am să închid un ochi și am să orbesc numai de unul".

Și a apărut Maica Domnului cu Mântuitorul în brațe, așa cum este pictată pe icoane. Atunci a închis un ochi. Și a căzut cu fața la pământ de atâta lumină și frumusețe, încât limba omenească n-o poate spune. Și Maica Domnului i-a spus: "Nu înceta a te ruga. Atât m-am arătat, cât îți este cu puțință". Și i-a binecuvântat și ca fulgerul s-a înălțat la cer. Călugărul a orbit cu ochiul cu care a privit strălucirea, dar era bucuros că i-a rămas un ochi.

Și după ce a plecat Maica Domnului, avea mare bucurie și mare mângâiere de la Duhul Sfânt care a venit prin Maica Domnului și l-a umplut de dragoste duhovnicească, dar îi părea rău că nu s-a uitat cu amândoi ochii, ca să vadă frumusețea ei cea negrăită. Apoi se duse la icoana Maicii Domnului și zise: "Mulțumescu-ți ție Maica Domnului, că te-am văzut! Îmi pare rău că mi-am cruțat un ochi. Vreau să rămân orb până la moarte, numai să te mai văd o dată".

Și s-a rugat ani de zile la Maica Domnului, cu lacrimi și cu post, ca să i se mai arate o dată, așa de mare bucurie îi lăsase în suflet, că nu poate să înțeleagă mintea și să spună limba de țărână, câtă frumusețe are chipul ei.

Atunci iar a auzit un glas: „Părinte, a auzit Maica Domnului rugăciunile tale și o să îți se mai arate o dată. Dar primești să rămâi orb toată viața ta?” Și el, bucuros că o s-o mai vadă o dată pe Maica Domnului – pentru că zicea, că altă fericire și bucurie mai mare pe pământ nu este –, a zis: „Mulțumesc darului Stăpânei cerului și al pământului, pentru dragostea ei. Pentru aceasta sunt în stare să-mi pierd și viața vremelnică, nu numai vederea, numai s-o mai văd o dată”.

Și ce s-a gândit el: „Am să pun mâinile la ochi, să văd măcar așa printre degete lumina ei”. Dar când a văzut că vine și când a venit lumina așa de tare, el voia să pună mâinile la ochi. Și când s-a uitat, în loc să-l orbească, s-a întâmplat altă minune: i-a deschis Maica Domnului și celălalt ochi! Și aude un glas: „Iată, ți-am vindecat și ochiul celălalt, căci pentru dragostea mea ai vrut să fii orb! De acum rămâi și mă vei vedea în veacul viitor pentru vecii vecilor!”

Și atât s-a aplecat el de dragostea Maicii Domnului, că toată viața, unde se ducea, îl auzeau călugării cântând Maicii Domnului o cântare. Și atâta bucurie avea, că în loc să-l orbească de tot, i-a deschis și celălalt ochi, pe care i-l orbise. Și toată viața lui lăuda pe Maica Domnului, și nu avea alt cuvânt, decât „Maica Domnului”, oriunde.

Și s-a dus bietul călugăr în ceruri, să se sature de bucuria și lumina, de veselia cea negrăită și de privirea Preacuratei Născătoare, nu o clipă, nu un minut, ci de-a pururea. S-a dus să aibă privirea cea duhovnicească îndreptată spre Preacurata și spre Mântuitorul și spre Sfânta Treime, cu toți sfinții, în lumina cea neapropiată și să se bucure și să se veselească.

Noi să nu dorim numaidecât o vedere că aceasta. Aceasta a fost o cutezanță a unui suflet așa de mare. Dar noi să ne vedem de păcatele noastre și să nu dorim s-o vedem pe Maica Domnului, că nu suntem vrednici.

Să ne vedem și să ne plângem păcatele! Să ne pocăim până la ultima suflare; să ne mărturisim curat, să fim împăcați cu toți, să ținem sfintele posturi, să ducem viața curată, să avem dragoste către aproapele și atunci și noi păcătoșii vom nădăjdui la mila Mântuitorului și a Preacuratei Fecioare Maria, ca să o vedem și noi în veacul viitor, nu un minut, nu o zi, nu un an, nu o mie de ani, ci în vecii vecilor.

Către Născătoarea de Dumnezeu acum cu osârdie să alergăm noi, păcătoșii și smerții, și să cădem cu pocăință, strigând din adâncul sufletului: Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi; grăbește că pierim de mulțimea păcatelor; nu-i întoarce neajutorăți pe robii tăi, că pe tine singură nădejde te-am câștigat.

Amin.

Sfântul Spiridon - făcătorul de minuni

Sfântul Spiridon era originar din Cipru, se căsătorise și a avut o fiică pe nume Irina, care rămase fecioară în toată viața ei. El era păstor, foarte credincios, trăind într-o simplitate desăvârșită. De aceea Dumnezeu îl înzestră cu daruri deosebite și corespunzătoare cu credința sa.

Istoricul Sozomen, care scrie pe la începutul veacului al V-lea, ne spune că venind hoții noaptea ca să ia o parte din turma lui, au fost oprțiți și oarecum legați de o mână nevăzută, așa că nu putură să execute planul lor, nici chiar să scape. Spiridon, văzându-i dimineața în acea stare, se rugă pentru ei și le dădu drumul. După ce i-a îndemnat să-și schimbe viața, dădu fiecăruia câte o oaie, spunându-le că dacă i-ar fi cerut, le-ar fi dat.

Același istoric mai spune că Spiridon avea obiceiul să postească Postul Mare cu toată familia și chiar treceau mai multe zile de-a rândul, fără să mănânce nimic. Un călător obosit se rugă să-l primească, să-l găzduiască la el. Spiridon îl primi cu mare dragoste, dar nu găsea în casa lui nici pâine, nici făină, ci o bucată de pastramă. Se rugă lui Dumnezeu să-l ierte și zise fetei să o frigă, gustă mai întâi și apoi îndemnă și pe oaspete. Acesta îi ceru iertare zicând că e creștin. Spiridon răspunse că din firea lor toate bucatele sunt curate și că sunt împrejurări când se poate dezlega postul.

Fiind foarte renumit pentru sfințenia lui, a fost înălțat la rangul de episcop al Trimitundeii. El continuă modul său de viață și știa să împace datoriile sale episcopale cu ostenele de la țară. Împărțea veniturile sale în două, dădea

o parte săracilor și cu cealaltă întreținea biserica sa și casa. Pe timpul împăratului Maximian mărturisi credința în Hristos, drept pentru care i s-a scos ochiul drept și i-a tăiat pulpa stângă. A fost unul dintre

cei trei sute optzeci și două Părinți care au luat parte la Sinodul I Ecumenic din Niceea. Pe când mergea la Niceea cu diaconul, s-a oprit să găzduiască la o casă. Cei din casă erau arieni și noaptea le-au tăiat capetele la cei doi cai pe care călătoreau. Dimineața, diaconul merge să ia caii, dar aceștia aveau capetele tăiate. Sfântul i-a zis să pună capetele la loc, dar, fiind noapte, diaconul a pus capul alb la calul negru și invers, astfel

că s-au lipit la loc și așa s-a văzut minunea. În timpul acela muri Irina, fiica sa. În timpul vieții i se încredințase acesteia de către o persoană un lucru prețios. Murind ea, persoana care-i încredințase lucrul, veni să-l ceară de la episcop, dar n-a fost cu puțință să-l găsească. Socrate și Sozomen ne spun că Spiridon atins de compătimire se duse la locul unde a fost înmormântată fiica sa, o chemă pe nume și o întrebă unde a pus odorul ce i s-a încredințat. Același istoric spune că Irina a răspuns, numind locul unde-l dosise și că într-adevăr s-a găsit acolo.

Cu toate că Sfântul Spiridon studiase puțin, avea o adâncă cunoștință din Sfânta Scriptură și era pătruns de respectul pentru cuvântul lui Dumnezeu care se află în ea. Aflându-se într-o adunare de episcopi în insula Cipru, rugă pe Trifilie din Ledra să țină un discurs. Acesta era unul dintre cei mai învățați episcopi. Citind un loc din Scriptură a schimbat un cuvânt, înlocuindu-l cu altul. Sfântul Spiridon s-a ridicat și-l întrebă dacă el știe mai bine ca Evanghelistul ce cuvânt se potrivește acolo.

După sinodul din Sardica 347, moare în ziua de 12 decembrie. Corpul Sfântului a fost scos din pământ prin veacul al XV-lea fiind întreg și neputred. A fost așezat într-un sicriu împodobit cu aur și pietre scumpe, având locuri prin care se poate vedea. El se păstrează la Corfu și se serbează ziua lui cu mult fast, purtându-se Sfintele Moaște prin oraș și revărsând tuturor tămăduiri. Sfintele Moaște se află în insula Cherkina, făcând multe minuni.

Preot Petru CUIBAR

«Soborului celui dintâi te-ai arătat apărător și de minuni făcător, de Dumnezeu purtătorule Spiridoane, părintele nostru. Pentru aceasta cu femeia cea moartă în groapă tu ai vorbit și șarpele în aur l-a prefăcut. Și când ai cântat sfintele rugăciuni, îngeri ai avut împreună cu tine slujind, preasfințite. Slavă celui ce te-a preamărit pe tine; slavă celui ce te-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri». (Troparul Sfântului Ierarh Spiridon)

«Pe ierarhul Domnului, care din pântec este sfințit, pe Spiridon cel ce a primit tăblițele harului dumnezeieștii măriri, cel ce prin minuni este preamărit de toți, ca pe un fierbinte și însuși privitor al dumnezeieștii străluciri, ca pe un ocrotitor al săracilor și povățuitor de suflete al păcătoșilor, acum să-l laudăm. Că acesta aducând jertfă la altarul lui Hristos, lui Dumnezeu jertfă s-a dat, cerând tuturor dumnezeieștii iertare». (Icos)

NAȘTEREA LUI IISUS

Vremea florilor de zăpadă.
Vitrine împodobite cu drag.
Gândul meu e amintirea mamei,
Apoi sălaş găsec în rugăciunea
Șoptită în fața icoanei
Pășind sfios al bisericii prag.

Nu obosesc, în vis nu m-ascund
Amintirile revin cu pioșenie, sunt liniștit
Și către Iisus mă poartă crezul meu blând.

Înțeleg că nimeni nu uită
Esența privirii Divine
Cuvintele nu vor fi date uitării
De semenii care vin să se-nchine.

Sub bolta înstelată miracolul iluminează
Înălțător decor, rumoare sfântă
Se-adună rugăciunile ca florile în vază
Și peste tot pătrunde aer de Crăciun
Iar la ferestre colindele încântă.

Alexandru DUMITRU

CÂND INIMA-MI DE-AȘ AVEA BATE

Când inima-mi bate
Dorindu-Te-n prag
Din Sfânta Cetate
Să-mi vii, Mire drag,

Mă umplu de cântec
Și lacrimi îmi curg,
O, vino lisuse,
Că-i ziua-n amurg.

Fă-mi trează vegherea
În faptă și-n gând
Iubirea-mi întreagă
Pe Tine-așteptând.

Iar inima-mi pară
Să ardă mereu
Așa să mă afli,
Slăvit Dumnezeu.

De-aș avea aripi să zbor
Peste cel din urmă nor
m-aș opri pe-un braț divin
dorul drag să mi-l alin.

În culorile-argintii
Și-n cântări de harfe mii
Să trimit sărut de dor
Îngerului păzitor.

Și-aș zbura la nesfârșit
Rai și vis preafericit...
Să-ngrop gândul pământesc
Să-mi iau dorul îngeresc.

De-aș avea aripi, dar n-am,
Lacrimile-s tot ce am
Și-mpletite-n cânt le-aș vrea
Să-ncunune viața mea.

CU OCHII SPRE EUROPA

(urmare din p. 1)

câștigarea acelei țări asta a fost diferit, cei doisprezece împărțindu-se în două grupuri, zece de-o parte, doi de cealaltă, cei mai mulți descurajând poporul în avântul tuturor de a tăbări pentru ocuparea acestui tărâm de basm.

Vrând-nevrând, trebuie să admitem existența permanentă în orice comunitate de credincioși a două grupuri de oameni, unul mare, indiferent la Liturghie, așa cum am arătat la început, speriat de neputința cu care inima le tremură înaintea viitorului pe care-l văd sumbru, întunecat, ce mai, lipsit de speranță. Asta pentru puținătatea credinței, că zice Mântuitorul că măcar cât un grăunte de muștar de ne-ar fi credința, munți am urni din loc și orice val ar trece peste casa noastră nu ne-ar dărâma-o. Dar tocmai pentru că suntem atât de puțini la biserică, și din aceștia și mai puțini știm de ce suntem în biserică, de aceea ne înspăimântă Europa.

Cu siguranță că toți cei doisprezece bărbați vor fi gustat din roadele acelei țări minunate în care voiau să intre. Dar în zece dintre aceștia această împărțire cu Paștile veșniciei n-a produs nici un fior care să le marcheze ființa. Gustau din strugurii falnici ai Canaanului, dar pleoapele le tremurau de frica *uriașilor* care i-ar fi putut înghiți dintr-o sorbitură. În timp ce se împărțeau se și gândeau la contrastul dintre siguranța din Egipt și neclaritatea viitorului pe care bătrânul Moise li l-a descris în culori atât de dumnezeiești. Și asta pentru că nu aveau credință în Dumnezeu. De aceea au pierit toți în pustie și n-au intrat în Canaan decât doi din cei ieșiți din Egipt, Iosua și Caleb, cei doi vizionari ai lui Israel.

Ochii noștri privesc acum spre... Europa. Dacă ar fi fost învățați să privească cu încredere spre cer, privirea spre Europa n-ar însemna decât un pas în istorie, sub binecuvântarea lui Dumnezeu.

Știți care sunt poruncile bisericești?

1. Să ascultăm cu evlavie Sfânta Liturghie în fiecare duminică și sărbătoare.
2. Să ținem toate posturile de peste an.
3. Să cinstim pe slujitorii bisericești.
4. Să ne spovedim și să ne împărțășim în fiecare dintre cele patru posturi mari de peste an.
5. Să ne rugăm pentru ocârmuitorii noștri.
6. Să ținem posturile pe care le-ar orânduie episcopul sau mitropolitul locului, în vreme de primejdii, de boli sau de necazuri.
7. Să nu citim cărțile ereticilor.
8. Să nu înstrăinăm, nici să folosim spre scopuri străine, lucrurile bisericești sau averea Bisericii.
9. Să nu facem nunți și ospete sau alte petreceri în timpul posturilor.

Împlinirea acestor porunci sporește creștinului evlavia și dragostea față de Dumnezeu!

Al patrulea mag

„Magii cum zăriră / Steaua, și porniră
Mergând după rază / Pe Hristos să-L vază.”

Se apropie cu pași repezi marea sărbătoare a Nașterii Domnului. Chiar dacă pământul încă nu s-a îmbrăcat cu mantia albă de zăpadă, gândurile noastre se îndreaptă spre această sfântă sărbătoare, spre ieslea rece și săracă unde S-a născut Iisus, spre steaua călăuzitoare, spre magii veniți de departe cu daruri să-L vadă pe Cel ce avea să fie Salvatorul Lumii, al sufletelor noastre. Cu toții știm că magii veniți la Pruncul Iisus au fost în număr de trei, însă o istorisire veche ne informează că patru au fost cei care vroiau să se închine Mântuitorului, la Nașterea Sa. Despre al patrulea mag se spune că și-a vândut toată averea și a cumpărat trei pietre scumpe: un safir, un rubin și o perlă, pe care să le ducă în dar Mântuitorului. În drum spre Babilon, unde îl așteptau cei trei magi, a întâlnit un om rănit pe care nimeni nu-l ajuta. L-a dus la un doctor căruia pentru faptul că l-a îngrijit i-a dat safirul.

Întârziind nu s-a mai întâlnit cu cei trei magi și astfel a plecat singur la drum călăuzit de steaua ce-l ducea spre Bethleem. Când a ajuns acolo, a aflat că magii L-au găsit pe prunc, că soldații lui Irod omoară toți copiii nou-născuți și că Sfânta Familie pleacă spre Egipt. Impresionat de faptul că o tânără mamă își apără copilul pentru a nu fi

omorât, scoate rubinul și îl dă soldatului ce se îndreaptă spre copil cu arma ucigașă. Acesta ia piatra prețioasă și cruță viața copilului. Femeia nu știa cum să-i mulțumească pentru fapta sa.

Cu toate că nu mai avea decât perla, hotărăște să-și continue drumul pentru a-L afla pe Mântuitorul. Astfel pleacă spre Egipt unde îl caută ani de zile fără să-L găsească.

După treizeci de ani află că-L poate găsi în Palestina unde Mântuitorul propovăduia Evanghelia. Bucuros că în sfârșit îl va întâlni, pleacă spre Iudeea unde află că Mântuitorul este răstignit pe Dealul Căpățânii.

S-a grăbit magul spre locul acela cu dorința să-L vadă în față pe Mântuitorul, să-l ducă darul său.

Iată că prin fața lui au trecut doi soldați romani ce duceau în sclavie o tânără evreică. Magul le dăruiește perla în schimbul libertății fetei care, plângând de fericire, nu știa cum să-i mai mulțumească.

Plecă spre Golgota rușinat că nu mai avea nici un dar. Dar iată că, ajuns lângă Cruce, Mântuitorul, uitându-se spre el, i-a spus: „În sfârșit ai venit. Tu mi-ai adus cele mai frumoase daruri”. Magul mirat îi spuse că nu l-a adus nimic, dar Iisus care știa de faptele sale a afirmat: „Dându-le lor, Mie Mi-ai dat. Darul tău a ajuns la Mine și a fost cel mai de preț căci ACELA CARE ÎL IUBEȘTE PE DUMNEZEU, ÎI IUBEȘTE ȘI PE OAMENI”.

„Un Crăciun de nota 10”

De cum a început Postul Crăciunului, fiecare dintre noi ne gândim cum să întâmpinăm într-un mod cât mai plăcut această mare sărbătoare.

Pe lângă faptul că ne îngrijim sufletele prin spovedanie, împărtășanie, fapte bune, milostenie, smerenie, pentru a ne simți cât mai aproape de ieslea din Bethleem, de pruncușorul Iisus „mititel și-nfășețel”, noi, gospodinele, împreună cu copiii noștri, mai ales cu fetițele, ne gândim și la mici „trucuri” care să ne ajute să petrecem seara de Crăciun într-un decor cât mai feeric.

Aș dori să împărtășesc tuturor câteva sfaturi care să vă ajute în acest sens:

– pentru rezistența îndelungată a bradului de Crăciun este indicat să-l așezăm într-un vas cu apă în care am pus glicerină (găsim la farmacie); la fel de bine este și dacă ungem bradul la bază cu parafină sau ceară;

– la decorarea bradului e mult mai plăcut, mai estetic dacă renunțăm să agățăm dulciurile în brad; acestea le așezăm frumos la poalele lui, iar crenguțele le decorăm numai cu globuri, fundițe roșii sau aurii, ghirlande și astfel creăm o atmosferă de vis;

– mirosul de brad se „împacă” foarte bine cu cel de scorțișoară; astfel, pentru ca aerul din cameră să fie grozav, este bine să punem pe o farfuriuță câteva batoane de scorțișoară, legate cu o fundiță de catifea;

– Mântuitorul a spus: „Eu sunt lumina Lumii!”. Așadar, pentru a simți și mai mult prezența lui Dumnezeu în casele noastre, nelipsită de pe masa de Crăciun trebuie să fie lumânarea. Să nu uităm că pentru a nu ne picura fața de masă, înainte de folosire este bine să le ținem în apă sărată câteva ore sau la frigider. Lumânarea este cea care dă aerul festiv al mesei;

– în dreptul fiecărui tacâm putem așeza un măr mare roșu sau învelit în staniol, în care înfigem ușor rămurele mici de brad de care am legat câte o fundiță de catifea;

– nu uitați de cadouri; mici sau mari, tineri sau bătrâni, toți așteptăm un dar cât de mic de la Moș Crăciun.

Îl rugăm mai întâi de toate să ne aducă sănătate, pace pe pământ, în case și în suflete.

Presb. Marta PÂNZARU

Ziua Înălțării Sfintei Cruci sărbătorită la Caracclău

Ziua de 14 septembrie, o zi specială, ca în fiecare an, Ziua Înălțării Sf. Cruci. Însă, anul acesta se anunță ca această zi să fie deosebită, altfel decât de obicei, întregită de un eveniment foarte important pentru acest sat.

Un simbol al credinței enoriașilor acestei așezări, o Sfântă Cruce înălțată falnic prin truda de câteva zile a unor credincioși, așteaptă această zi specială pentru a fi sfințită.

După Sf. Liturghie oficiată în biserica din sat, preotul, în cuvântul de învățătură, introduce o invitație adresată credincioșilor spre a participa la acest eveniment.

Iată-ne ajunși, așadar, la poalele celui mai înalt vârf din aceste locuri, un vârf de deal parcă menit să găzduiască această Sf. Cruce. Pământul e stâncos, se urcă greu... Gândul ne zboară la drumul pe care Mântuitorul l-a făcut urcând pe Golgota, dar ne dăm seama că totuși picăturile de pe frunțile noastre nu sunt de sânge, provocate de apăsătoarea coroană de spini și că spatele nostru nu este împovărat cu o cruce grea. Aceste gânduri fac urcușul mai ușor, ca și cum am pluti, ca un zbor spre un loc mai apropiat de Dumnezeu.

Bătrânii, ajutați de cei mai tineri ajung și ei, și așa, în jurul Sf. Cruci pe care chipul Mântuitorului este mângâiat de un vânt cald care la această înălțime nu întâmpină nici un obstacol, ia ființă un mic sobor care așteaptă binecuvântarea preotului.

Slujba începe și nici măcar puterea cu care soarele ne dogorește nu mai este simțită în acest peisaj în care, la cererea preotului, Duhul Sfânt s-a pogorât peste Sf. Cruce și în același timp, peste noi, toți.

Încheierea slujbei este făcută prin pomenirea ctitorilor, în frunte cu Blănaru Gheorghe, mulțumiri lui Dumnezeu pentru că a făcut posibil acest lucru și îndemnul adresat de către preot credincioșilor spre a urma exemplul celor ce au contribuit la ridicarea acestei Sf. Cruci în acest loc.

Ziua de 14 septembrie 2006 pentru caracclăuani, a fost, într-adevăr, o zi binecuvântată, o zi în care am fost mai aproape de Dumnezeu, zi în care s-a sfințit un semn al Sf. Cruci care va veghea peste aceste ținuturi, un semn al biruinței ce îi va proteja pe creștinii din acest sat și de pretutindeni.

Troparul Sf. Cruci

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvântează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui potrivnic dăruiește și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Condacul Înălțării Sfintei Cruci

Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce de bunăvoie, poporului Tău celui nou, numit cu numele Tău, îndurările Tale dăruiește-i, Hristoase Dumnezeule. Veselește cu puterea Ta pe credinciosul nostru popor, dăruindu-i lui biruință asupra potrivnicilor, având ajutorul Tău armă de pace, nebiruită biruință.

Alexandru PÂNZARU

*Seminarul Teologic «Sf. Vasile cel Mare» Iași
Anul II – Teologie Pastorală*

Adormirea Maicii Domnului

În fiecare an, la 15 august prăznuim mutarea la cer a Maicii Domnului, sau Adormirea Maicii Domnului, sărbătoare deosebită pentru toți credincioșii creștini care recunosc în Fecioara Maria pe Născătoarea de Dumnezeu.

Această zi e una cu totul deosebită și pentru locuitorii satului Brătești, pentru că ei prăznuiesc hramul bisericii din parohia lor.

Și anul acesta, ca și în ceilalți ani, slujba deosebit de frumoasă a sărbătorii a fost înfrumusețată prin participarea la biserică a unui număr destul de mare de credincioși, enoriașii satului, la care s-au adăugat musafirii care au venit din comuna Bărsănești, de la Tg. Ocna, sau din alte localități.

Slujba a fost oficiată de un sobor de preoți, preotul paroh Ciprian Genes, avându-i alături pe părintele Cătălin Ilie, preot

paroh la parohia Cerdac, și pe duhovnicul mănăstirii de la Caracclău, protosinghelul Teodor.

După terminarea Sfintei Liturghii, cuvântul de învățătură a fost rostit de către preacuviosul părinte Teodor, care a subliniat importanța sărbătorii în care ne aflăm, importanța Maicii Domnului pentru noi creștinii, și felul minunat în care Fecioara Maria și-a încheiat viața pe acest pământ.

După parastasul oficiat pentru ctitorii bisericii, și după parastasele din cimitir, a urmat o agapă la care au fost invitați toți cei care nu erau din satul nostru și care au venit din alte părți la sărbătoarea noastră.

Bucatele ce a fost oferite au fost procurate din donațiile făcute de către unii din enoriașii satului, iar prepararea și servirea lor a fost făcută de femeile din Comitetul Parohial, dar și de către alte bune enoriașe din satul nostru.

Preoții au fost invitați, ca și în ceilalți ani, la doamna Luminița Popa, care a dat dovadă de o generoasă ospitalitate și multă dibăcie.

Această zi a fost una a bucuriei dar și a dărniciiei, pentru că s-au făcut colecte pentru alte biserici (cum ar fi pentru cea din Comănești și pentru mănăstirea de la Caracclău) și pentru copiii orfani.

Dumnezeu să binecuvinteze și să răsplătească pe fiecare dintre cei care au făcut ca hramul de la Brătești să fie o reușită.

Preot Ciprian GENES

Înălțarea Sfintei Cruci

Parohia «Sfinții Împărați Constantin și Elena», din satul Gura Văii, comuna Bârsănești, și-a format o tradiție proprie, poate că unică între celelalte parohii vecine, anume aceea de a sărbători și un al doilea hram al ei, legat de cel mare, al pomenirii Sfinților Împărați Constantin și Elena. Sărbătoarea la care facem referință este Înălțarea Sfintei Cruci, pe 14 septembrie. A fost ales acest Praznic să fie sărbătoarea clopotniței ce străjuiește cu demnitate intrarea în curtea Casei Domnului din această parohie. S-a ales acest Praznic ca al doilea hram al parohiei și pentru că izvorul acestei sărbători țâșnește în istoria Bisericii din dragostea nețărnută a Sfintei Împărătese Elena, mama marelui Constantin, de a afla Crucea sfântă a Domnului în Ierusalim, deci pentru că are legătură de sânge cu Sărbătoarea Sfinților Împărați Constantin și Elena. De aceea și procesiunea scoaterii Sfintei Cruci din Sfântul Altar se face ieșind din biserică și săvârșindu-se ritualul respectiv lângă clopotniță unde se citește și Acatistul Înălțării Sfintei Cruci. Vom expune câteva gânduri de popas duhovnicesc la acest Praznic al Crucii, invitație de taină la al doilea hram al parohiei Sfinții Împărați Constantin și Elena» din satul Gura Văii, comuna Bârsănești.

În jurul soarelui pe veșnice orbite se învârt planetele. În universul lui, el stă ca un rege, privind dansul sacru al astrilor. Ca soarele este Crucea Domnului. Înfiptă-n ziua de 14 septembrie, se uită la duminicile din jur cum o survolează. Cea dinainte, cu mărturia istoriei ce preînchipuia lemnul de viață dătător. Șarpele de aramă din discuția Mântuitorului cu Nicodim nu putea fi revelație mai credibilă despre Cruce pentru învățații Sinagogii. Cea de după, chemare către fiecare să devenim șerpi răstigniți în pustiul unei lumi speriate de grozăvia morții. Și dacă trecutu-i preînchipuirea, iar viitorul, devenirea întru luarea Crucii, Praznicul însuși ne poartă pe colina Golgotei, arenă în care actul mântuirii se derulează la apogeu.

La 15 Nisan se săvârșea Paștile iudeilor. Mielul pascal trebuia junghiat în seara zilei a paisprezecea a lunii eliberării din robia egipteană (Ieș 12, 6). La plinirea vremii, când preînchipuirile au fost înlocuite de realitatea Mielului lui Dumnezeu, la înălțarea Crucii cu Domnul ținut pe ea, soarele și-a acoperit fața și întreg pământul s-a umbrat cu întuneric adânc, pătimire a întregii zidiri pentru suferința de neînchipuit a Mântuitorului. „Soarele, Mântuitorule, s-a golit de lumină, văzându-Te gol spânzurat pe lemn, pe Tine, Cel ce ai spânzurat pământul pe ape; iar pietrele, dacă Te-au simțit pe piatră înălțat, s-au despicat de frică și temeliile pământului s-au cutremurat“

– cântăm în canonul Crucii din Octoihul Mare, la slujba de miercuri pe glasul I. Oare nu doriseră iudeii un semn din cer, ca să creadă în Iisus? Iată acum întunecarea soarelui oriunde erau ei împrăștiați în lume, dar iudeii tot n-au crezut. Necrezând în Lumină, până azi acest popor umblă pe întuneric și nu știe unde merge, cum le-a spus-o Hristos, profetic, mai înainte de patima Sa. „Crucea i-au ridicat-o și au așezat-o la înălțime, dar ei (evreii n.n.) au coborât și au stat sub ea. S-au făcut astfel un simbol pentru Cel ce va ședea pe scaunul de judecată și îi va face așternut picioarelor Sale (Ps 110, 1). Golgota e oglinda Bisericii Lui, pe care a așezat-o și a zidit-o pe înălțimea Adevărului Său. Și astăzi Biserica e întemeiată tot pe Golgota“, zice Sfântul Efrem Sirul¹. Utrenia Înălțării Sfintei Cruci adeverește sosirea vremii plinirii preînchipuirilor în evanghelia de la Ioan 12, 28-36. Vrând să arate că moartea Îi va fi pe Cruce, Însuși Domnul profetește înălțarea Crucii: „Iar Eu, când voi fi înălțat de pe pământ, pe toți Îi voi trage la Mine“. Și continuă evanghelistul Ioan: „Iar aceasta o zicea, arătând cu ce moarte avea să moară“ (In 12, 32-33). Hristos este atât de legat de Crucea Sa încât, înălțându-L pe El, în aceeași vreme este înălțată și ea. Și invers. În acest sens, manifestarea văzută a adorării lui Hristos cel răstignit o realizează creștinii mai ales atunci

când se însemnează cu semnul sfânt al Crucii, dar aceasta n-au înțeles-o mai cu seamă păgânii chiar de la începuturile Bisericii. Sfântul Chiril al Alexandriei spune despre împăratul Iulian Apostatul, un înverșunat adversar al Crucii, că le reproșa creștinilor următoarele: „Voi venerați lemnul gol al Crucii, făcând semnul ei pe frunte și înscriindu-l la intrarea caselor voastre...“² Pe de altă parte, mulți scriitori bisericești ca Tertulian, Origen și alții fac frumoase afirmații despre creștinii primelor veacuri că sunt cinstitori ai Crucii și că se însemnează cu semnul ei. Despre Sfântul Teodot din Ancira, mort în persecuția lui Dioclețian din 303, în viața sa se spune că, mergând noaptea să caute trupurile a șapte fecioare arse de păgâni, deodată fu strigat pe nume de cineva. Atunci el, făcându-și semnul crucii, văzu deodată o cruce luminoasă înspre răsărit³ și din ea îi apărură doi bărbați strălucitori care-l anunță de iminenta sa moarte martirică.

Cu trecerea vremii, cinstirea Patimilor Domnului prin înălțarea Crucii s-a impus cu putere, împăratul Constantin cel Mare, marcat profund de apariția pe cer a semnelui Crucii, oprind prin lege pedeapsa răstignirii pe cruce, încă în uz la romani pe vremea sa. Dar Crucea pe care fusese răstignit Domnul zăcea încă îngropată sub templul păgân pe care l-a zidit împăratul Adrian pe Golgota, ca să

acopere orice urmă a răstignirii lui Iisus. Și, cu toate că era ascunsă Crucea, totuși creștinii cei dintâi o prețuiau atât de mult că păgânii îi luau în derâdere, numindu-i adoratori ai Crucii. Când, prin pronie dumnezeiască, a fost descoperită Crucea pe care a fost răstignit Domnul, în anul 326, cinstirea ei încununându-se și de minuni, întreg cultul liturgic s-a săvârșit și se săvârșește de-atunci în jurul acestui Lemn de Dumnezeu dăruit.

Sărbătoarea înălțării Sfintei Cruci își trage rădăcinile tocmai din această descoperire a Crucii originare pe care Domnul slavei a fost răstignit. După ce a fost coborât trupul Domnului de pe Cruce, evreii au dorit să șteargă urma Nazarineanului, aruncându-l și Crucea într-o prăpastie de lângă vârful Căpățânii. Când am fost la Ierusalim, am coborât până-n adâncurile ei, la locul unde s-au aflat cele trei cruci de pe Golgota, acoperite de gunoarele Ierusalimului. Stăruitoarea evlavie a Sfintei Împărătese Elena a fost încununată de Mirele Bisericii în chip magistral. Prin minune a fost aflată, între cele trei cruci, cea pe care a fost răstignit Hristos. Un condac al Acatis-tului Sfintei Cruci ne aduce aminte iar și iar de pronia divină: „Puterea Lemnului s-a arătat atunci, spre adevărata încredințare a tuturor, și pe cea fără de glas și moartă spre viață a sculat-o...“ Așezată-n cultul liturgic, mai ales după 13 septembrie 335, când s-a sfințit marea biserică construită de împăratul Constantin pe locul Golgotei și al Sfântului Mormânt, a doua zi fiind înălțată Crucea în chip solemn în fața credincioșilor de către patriarhul Macarie al Ierusalimului, Praznicul Înălțării Sfintei Cruci devine astfel cea mai veche și importantă dintre sărbătorile ortodoxe închinată cinstirii Lemnului de viață dătător. S-a întâmplat ca și mai târziu, la întoarcerea Sfintei Cruci la Ierusalim, după ce fusese furată de perșii conduși de Chosroes, la 614, să fie înălțată iarăși în văzul extaziat al credincioșilor adunați în Cetatea Sfântă, de către patriarhul Zaharia, tot într-o zi de 14 septembrie a anului 630.

Dar de-acum înainte, cinstirea Sfintei Cruci nu numai prin facerea semnului s-a manifestat. În mijlocul fiecărei comunități creștine, crucea avea să străjuiască deasupra biseri-

cii. Intrând înăuntru, deasupra catapetesmei aceeași armă împotriva diavolului. Participând la slujbele Bisericii, o bogată imnografie a Crucii te pleacă în genunchi. O, dacă s-ar fi păstrat până astăzi râvna de odinioară spre cinstirea lui Hristos cel răstignit! Dar iată câteva gânduri de durere frânte-n versuri de cântare: „Cruce Sfântă, părăsită / lângă margine de drum, / coperișul tău se strică / lângă creștinii de-acum. / Cruce Sfântă, jalnic este; / tristă stai plecată-n jos / și nu-i nimeni să te-ndrepte / din iubire de Hristos“. Și, o, câți nu sunt astăzi care socotesc că-i păcat să te și însemnezi cu acest prea dulce semn al mântuirii, dar să-l mai și folosești în discursul teologic!

Cititorule, nu cred că ești dintre aceștia. Altfel n-ai fi ajuns la aceste din urmă rânduri ale popasului nostru duhovnicesc la înălțarea Sfintei Cruci. Și, pentru că n-ai căzut din bucuria mântuirii adusă de Cruce, după ce vei primi în auz preînchipurile ei din Vechiul Testament citite în paremiile din Ieșire 15, 22-27; 16, 1; Pilde 3, 11-18 și Isaia 60, 11-16, fii atent la cântările de la strană, după ce se înalță Crucea Domnului în mijlocul bisericii, înnoire

iar și iar a învierii Domnului. Apoi și la textele biblice din cadrul Sfintei Liturghii, de la I Corinteni 1, 18-24 și Ioan 19, 6-11; 13, 20; 25-28; 30-35. Doar încheierea Slavei o punem aici pentru mângâierea celor care nu vor fi părtași rânduiei scoaterii Sfintei Cruci: „S-a plinit glasul prorocului Tău Moise, Dumnezeu, ce zice: Vedea-veți Viața voastră spânzurată înaintea ochilor voștri. Astăzi Crucea se înalță și lumea din înșelăciune se slobozește; astăzi învierea lui Hristos se înnoiește și marginile pământului se bucură, în chimvale ca David cântare Ție aducând și zicând: Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, Dumnezeu: Crucea și Învierea; prin care ne-ai mântuit pe noi, Bunule, iubitorule de oameni, Atotputernice, Doamne, slavă Ție“.

Preot Petru RONCEA

¹ Sfântul Efrem Sirul, *Imnele Păresimilor, Azimelor, Răstignirii și Învierii*, Ed. Deisis, Sibiu, 1999, p. 189;

² Pr. Prof. Dr. Ene Braniște, *Liturgica generală*, EIBMBOR, București, 1993, p. 209;

³ Viețile Sfinților, 1898, p. 815.

De Crăciun ... fii mai bun!

„E sărbătoare și e joc
În casa ta acum.
Dar nu uita, când ești voios,
Române, să fii bun!”

„S-a înrăit lumea”, mereu auzim această expresie spunându-se de unii și de alții de parcă lumea ar fi un obiect necunoscut, adus de departe și pus nicăieri și nu noi, oamenii, credincioșii de pretutindeni am creat-o. Așadar corect ar fi să spunem „Noi ne-am înrăit” sau „Noi suntem răi” dar parcă ne e greu să recunoaștem, nu vrem să privim adevărul în față, să ne dezvăluim sufletele înnoiroate, mocirlite de păcate și să dăm la o parte tot ce e rău, să ne împăcăm între noi, să ne împăcăm cu Dumnezeu.

Ne îmbolnăvim, ni se îmbolnăvesc copiii, părinții, rudele, prietenii, sunt tot mai multe accidente, catastrofe, tot mai mulți oameni fără serviciu, fără pâine pe masă pentru copilași nevinovați, tot mai mulți părinți neîngrijiți la bătrânețe de copiii pe care odinioară i-au crescut cu dragoste și dor și nu vrem să recunoaștem că toate acestea se întâmplă din cauza noastră, a răutății noastre, a necredinței noastre, a puținei rugăciuni, a neiertării aproapelui, a urii dintre noi, a invidiei, a lenevirii în a face bine, a merge la sfânta biserică, în a ne lepăda de toata grija lumească și a ne căuta de sufletele întinate de păcate.

Cât o să ne mai suporte Dumnezeu? Dumnezeu nostru Cel milostiv, Cel întăritor ne trimite la fiecare și câte o încercare caracterizată în boală, suferință, necazuri, dar suntem prea „reci” ca să simțim toate acestea ca fiind mesaje ale Tatălui Ceresc.

Să ne trezim, fraților, măcar acum în preajma sărbătorilor, să-l alungăm pe cel rău din preajma noastră, să-l îndepărtăm din viața noastră și să ne întindem o mână caldă, plină de dragoste ca semn de iertare și de împăcare cu gândul că numai așa-L vom îmbuna pe Dumnezeu care ne va răsplăti la rândul-I cu iertarea și dragostea divină.

Măcar acum de sărbători / să fim mai buni / mai iertători / Din inimă să dăruim / Și pe vecin să îl iubim / De păcate să ne ferim / Pe Dumnezeu să Îl slăvim / Prin dragoste să ne unim / Plini de credință toți să fim.

Urare de Crăciun

Iarăși vine Moș Crăciun,
Bătrânelul drag și bun.
Noi cu toți îl așteptăm
Mic și mare îl rugăm:

Să ne-aducă SĂNĂTATE
Că-i mai bună decât toate
Să ne dea răbdare, minte
La copil și la părinte.

Și iertare de păcate
s-avem suflete curate.
Să ne dea tot ce e bun
Bucurie de Crăciun.

S-avem casa-ndestulată
Inima-mplinită toată
Să ne ferim de ispite,
De dușmani și de cel rău!

Așa să dea Dumnezeu!

Presb. Marta Pânzaru

Trebuie să știm că... Trebuie să știm că...

ORTODOXIA – înseamnă slăvirea Bunului Dumnezeu.

ICOANA – imaginea sfântă ce reprezintă pe Dumnezeu, Iisus Hristos, Maica Domnului sau un sfânt din calendar, în fața căreia ne rugăm.

LUMÂNAREA – este simbolul luminii și al cinstirii sfințelor icoane, însoțește orice act de cult în Biserica Ortodoxă.

CANDELA – ca și lumânarea, luminează Sfintele locașuri și casele creștine, însoțind rugăciunea.

PĂCATUL – este călcarea legii, a voinței și a poruncilor lui Dumnezeu, e trăirea unei vieți imorale, în viața poftelor, a patimilor și a plăcerilor vinovate.

PĂCATELE CAPITALE – sunt: mândria, iubirea pentru bani, desfrânarea, lăcomia, invidia, mânia, lenevia.

VIRTUTEA CREȘTINĂ – este puterea de a gândi, de a vorbi și de a face întotdeauna numai binele, de a mărturisi adevărul și de a trăi o viață morală după legea, voia și poruncile lui Dumnezeu.

VIRTUȚILE RELIGIOASE – sunt: credința, nădejdea și dragostea.

VIRTUȚILE MORALE – sunt: dreptatea, înțelepciunea, bărbăția, blândețea, smerenia, cumpătarea, bunătatea.

Redacția buletinului duhovnicesc «Făclia Bisericii», mulțumește Domnului Mihai Coman, Primarul comunei Bârsănești, pentru sponsorizarea acestui număr al publicației.

Colegiul de Redacție

Președinte: PS Eftimie, Episcopul Romanului

Vicepreședinte: PS Dr. Ioachim Băcăuanul

Consultant: PC Protoieru Preot Constantin Alupei

Redactor-fondator: Preot Petru Roncea

Colaboratori: preoții, profesorii și oamenii de suflet și de cultură ai comunei Bârsănești și de pretutindeni

Revista «Făclia Bisericii» se află sub ascultarea duhovnicească a Episcopiei Romanului

Articolele spre publicare se primesc prin membrii Colegiului de Redacție sau pe adresa de e-mail: petruroncea@yahoo.com și nu se returnează.

Tipărit la S.C. MAGIC PRINT S.R.L. Onești, tel/fax 0234 / 319810